

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 kwietnia 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku w II Wydziale Karnym w składzie

Przewodnicząca	SSA Alina Kamińska
Sędziowie	SSA Andrzej Ulitko (spr.) SSA Leszek Kulik
Protokolant	Agnieszka Rezanow-Stöcker

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej w Białymstoku – Przemysława Sabata

po rozpoznaniu w dniach 12 lutego 2013r., 26.03.2013r. oraz 18 kwietnia 2013r.

sprawy **W. B.**

oskarżonego z art. 55 ust.3 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 56 ust.3 powołanej ustawy w zw. z art. 12 kk

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Ostrołęce

z dnia 13 lipca 2012 r. sygn. akt II K 11/12

I. utrzymuje w mocy wyrok w zaskarżonej części, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 1.200 złotych opłaty za drugą instancję i obciąża go kosztami sądowymi za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE

W. B. został oskarżony o to, że:

I. W okresie od jesieni 2003 r. do grudnia 2005 r. w W. i innych miejscowościach na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz w A. i innych miejscowościach na terytorium Holandii, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, dopuścił się następujących zachowań:

- w okresie od jesieni 2003 r. do grudnia 2003 r. dokonał wewnątrzspółnotowego nabycia znacznych ilości środków odurzających i substancji psychotropowych w postaci co najmniej 17 kg kokainy o wartości co najmniej 60000 USD i 2 kg marihuany o wartości co najmniej 4800 EURO, w ten sposób, że zamawiał u Z. T. określoną ilość kokainy i jeden raz

marihuany i przekazywał mu środki pieniężne na ich zakup w Holandii, a następnie przewiezione do Rzeczypospolitej Polskiej narkotyki odbierał od ustalonych osób;

- w okresie od jesieni 2003 r. do grudnia 2005 r. w W. i innych miejscowościach na terytorium kraju brał udział w obrocie środkami odurzającymi w postaci co najmniej 18 kg amfetaminy o łącznej wartości co najmniej 113400 zł, 17 kg kokainy o wartości co najmniej 60000 USD i 405000 EURO i 2 kg marihuany o wartości co najmniej 4800 EURO, tj o czyn z art. 55 ust 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk.

II. Od bliżej nieustalonego okresu czasu, nie wcześniej niż od lata 2004 r. bez wymaganego zezwolenia posiadał broń palną i amunicję w ten sposób, że zakupił od Z. T. rewolwer m-ki (...)wraz z paczką amunicji co najmniej 50 szt. za kwotę 4500 złotych, tj. o czyn z art. 263 § 2 kk.

III. W dniu 17 listopada 2011 r. w W., wbrew przepisom ustawy posiadał środki odurzające w postaci kokainy w ilości 1,77 grama i 12, 29 grama, tj. o czyn z art. 62 ust 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii.

IV. W nieustalonym miejscu i czasie, jednak nie później niż 17 listopada 2011 r. działając wspólnie i w porozumieniu z nieustaloną osobą podrobił w celu użycia za autentyczny paszport holenderski o numerze (...) wystawiony na nazwisko I. V. opatrzony zdjęciem z wizerunkiem własnej osoby, tj. o czyn. z art. 270 § 1 kk.

Wyrokiem z dnia 13 lipca 2012 r. Sąd Okręgowy w Ostrołęce w sprawie o sygn. akt II K 11/12:

I. Uznał oskarżonego W. B. za winnego popełnienia zarzucanego w pkt I a/o czynu to jest określonego w art. 55 ust 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 56 ust 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11§ 2 kk w zw. z art. 12 kk i za to na mocy art. 55 ust 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 56 ust 3 z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk skazał go i na mocy art. 55 ust 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 3 kk wymierzył mu karę 4 lat pozbawienia wolności i karę grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 złotych.

II. Z mocy art. 45§1 kk orzekł wobec oskarżonego przepadek równowartości korzyści majątkowej w kwocie 757600 zł.

III. Na mocy art. 70 ust 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł wobec oskarżonego nawiązkę na rzecz MONAR w O. w kwocie 1000 złotych.

IV. Uniewinnił oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu w pkt II a/o.

V. Uznał oskarżonego za winnego zarzucanego mu pkt III czynu i za to na mocy art. 62 ust 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii skazał go i wymierzył mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności.

VI. Uznał oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego w pkt IV a/o czynu i za to na mocy art. 270 § 1 kk skazał go i wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

VII. Na mocy art. 85 kk i art. 86 kk orzeczone w pkt I, V, VI wyroku kary pozbawienia wolności połączył i wymierzył oskarżonemu W. B. karę łączną 4 lat pozbawienia wolności.

VIII. Na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej w pkt VII wyroku kary łącznej pozbawienia wolności, zaliczył okres rzeczywistości pozbawienia wolności oskarżonego w sprawie od dnia 17 listopada 2011 r. do dnia 13 lipca 2012 r.

IX. Na mocy art. 627 kpk i art. 2 ust 1 pkt 5 w zw. z art. 6 i art. 3 ust 1 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych zasądził od oskarżonego koszty sądowe w zakresie skazania, w tym 1200 złotych tytułem opłaty.

Wyrok ten zaskarżył obrońca oskarżonego. W wywiedzionej apelacji wyrokowi temu zarzucił:

1. zaniechanie załączenia do akt sprawy, a następnie oceny wyjaśnień składanych przez Z. T. w innym postępowaniu, a na które powołuje się pomawiając W. B. o udział w obrocie narkotykami, a które były bezpośrednio związane ze stawianym temu świadkowi zarzutami kwalifikowanymi z ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii;

2. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, tj. art. 7 kpk w zw. z art. 4 kpk, art. 366 § 1 kpk i art. 410 kpk poprzez błędną wykładnię i nieprawidłowe zastosowanie przedmiotowych przepisów, naruszenie przez Sąd swobodnej, kontrolowanej oceny całokształtu zgromadzonych w sprawie dowodów na skutek zaniechania ich wszechstronnej i wnikliwej analizy polegające na:

- dowolnym uznaniu, za obiektywne zeznań złożonych przez świadka Z. T. w takim zakresie w jakim wymieniony pomówił oskarżonego W. B. o udział za pośrednictwem w/w w wewnątrzspółnotowym nabyciu znacznej ilości środków odurzających i substancji psychotropowych w postaci kokainy w ilości 17 kg i marihuany w ilości 2 kg, a także o udział w obrocie na terenie Rzeczypospolitej Polskiej środkami odurzającymi w postaci kokainy w ilości co najmniej 17 kg i 2 kg marihuany;

- bezpodstawnej odmowie przymiotu wiarygodności wyjaśnieniom złożonym przez W. B. w takim zakresie w jakim stanowczo zaprzeczając udziałowi w procederze obrotu narkotykami, o który został pomówiony przez Z. T., wskazywał na motywy takiej postawy pomawiającego, a wynikający z faktu pożyczania Z. T. znacznej kwoty pieniędzy na zakup działki na terenie dzielnicy B. w W. i związanego z tym zamiaru Z. T. poprzez sformułowane pomówienia wyeliminowanie zagrożenia w postaci konieczności zwrotu pożyczki udzielonej wymienionemu przez oskarżonego W. B. za pośrednictwem innych osób podczas jego pobytu w Areszcie Śledczym;

- zaniechanie szczegółowej analizy zeznań Z. T. w takim zakresie, w jakim wymieniony pomawiając oskarżonego W. B. o popełnienie przestępstwa z ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i wskazując na jego wiodącą rolę w tym procederze zataił w postępowaniu przygotowawczym okoliczność kontaktowania się z oskarżonym w trakcie jego pobytu w Areszcie Śledczym za pośrednictwem innych osób, a także po opuszczeniu Zakładu Karnego, a co przyznał w trakcie przesłuchania przed Sądem (vide k. 596 akt)

- zaniechanie oceny zeznań składanych przez K. W. w takim zakresie, w jakim wymieniony potwierdził wyjaśnienia oskarżonego W. B. wskazujące na zaangażowanie jego osoby poprzez członków rodziny Z. T., podczas pobytu tego ostatniego w Areszcie Śledczym, w znalezieniu osoby oskarżonego w związku z transakcją zakupu działki, którą przed osadzeniem w Areszcie Śledczym nabył na podstawie przedwstępnej umowy kupna – sprzedaży Z. T. wydatkując na ten cel zagrożoną przepadkiem kwotę 30.000 złotych, a co za tym idzie bezpodstawną odmowę przymiotu wiarygodności tej relacji;

- pobieżną, a co za tym idzie, dowolną, ocenę zeznań złożonych przez G. P., A. T. i M. T. w takim zakresie, w jakim wymienieni zaprzeczali jakimkolwiek kontaktom z osobą oskarżonego W. B. podczas pobytu Z. T. w Areszcie Śledczym w sytuacji, gdy powyższej okoliczności nie zaprzeczył w swoich wyjaśnieniach Z. T. wskazując, że taki kontakt miał miejsce, a powodem takiej inicjatywy była: „chęć odebrania K. W., przy pomocy oskarżonego, samochodu marki B., którym miał się poruszać K. W.” (vide - k 596 akt);

3. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia, który miał istotny wpływ na treść orzeczenia i polegał na nietrafnym i nieuprawnionym przyjęciu, iż oskarżony W. B. brał udział we współdziałaniu z Z. T. w wewnątrzspółnotowym nabyciu znacznych ilości środków odurzających i substancji psychotropowych opisanych szczegółowo w treści przypisanego mu zarzutu w pkt I wyroku podobnie jak i polegających na nieuprawnionym przyjęciu, że oskarżony W. B. w okolicznościach opisanych w pkt I wyroku brał udział w obrocie znaczną ilością środków odurzających, podczas gdy przeprowadzona w sposób prawidłowy, zgodnie z zasadami wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego ocena zebranych w sprawie dowodów w sposób stanowczy przeczy takiej tezie;

Mając na względzie powyższe zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego W. B. od popełnienia czynu opisanego w pkt I wyroku, ewentualnie uchylenie wyroku Sądu I instancji i przekazanie Sądowi właściwemu do ponownego jej rozpoznania.

Na rozprawie apelacyjnej obrońca podtrzymał zarzuty i wnioski apelacyjne. Prokurator wniósł o nieuwzględnienie apelacji obrońcy oskarżonego w tej części, w której zmierzała ona do uniewinnienia oskarżonego. Podał pod rozwagę uchylenie wyroku, po rozwiązaniu kary łącznej, wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji. Nadto wniósł o wymierzenie oskarżonemu nowej kary łącznej w wysokości 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zarzuty sformułowane w wywiedzionej apelacji są niezasadne w stopniu oczywistym, dlatego żaden z wniosków zgłoszonych w tym środku odwoławczym nie mógł być uwzględniony.

Nie sposób zgodzić się z zarzutami skarżącego, jakoby orzeczenie w zaskarżonej części naruszało, którykolwiek ze wskazanych przepisów postępowania karnego, a także by było obarczone błędem co do faktów.

Odnosząc się do zarzutów naruszenia przepisów prawa stwierdzić należy, że są one całkowicie chybione.

Skarżący, podważając ustalenia faktyczne przyjęte za podstawę skazania oskarżonego W. B., jako dokonane z naruszeniem licznych przepisów prawa procesowego, zasadniczym argumentem swych wywodów uczynił przekonanie, że ustaleń o winie oskarżonego dokonano na podstawie wadliwie ocenionych zeznań Z. T.. Pominęto zaś dowodowy korzystne dla oskarżonego, w tym wyjaśnienia samego W. B. oraz pozostałych świadków, których zeznania przemawiały za prawdziwością jego twierdzeń.

Wskazać należy, że aby stało się możliwym zaakceptowanie przekonania sędziowskiego o wiarygodności jednych i niewiarygodności innych dowodów niezbędne jest ujawnienie w toku rozprawy całokształtu okoliczności sprawy, w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia do prawdy (art. 2 § 2 i 410 kpk), rozważenie wszystkich ujawnionych okoliczności przemawiających tak na korzyść jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 kpk) oraz przedstawienie w uzasadnieniu wyroku wyczerpującej i logicznej argumentacji uwzględniającej zasady prawidłowego rozumowania, wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego.

Wbrew stanowisku skarżącego, w realiach przedmiotowej sprawy – w ocenie Sądu Apelacyjnego – Sąd Okręgowy powyższym wymogom sprostał.

Argumentacja Sądu I instancji zawarta w uzasadnieniu wyroku przekonuje, że dowody te zostały ocenione prawidłowo.

Wnikliwie analizując zeznania Z. T. składane na poszczególnych etapach postępowania karnego, Sąd meriti doszedł do trafnego przekonania, że w części dotyczącej udziału oskarżonego W. B. w przestępczym procederze związanym z narkotykami, zasługują na przymiot wiarygodności. Sąd Okręgowy swoje stanowisko w tym względzie racjonalnie i przekonująco uargumentował, wskazując zarazem powody, które stały na przeszkodzie innej ocenie tego dowodu. Stąd też Sąd Apelacyjny uznał za zbędne ponowne przytaczanie tejże argumentacji.

Natomiast wszechstronna i dogłębna analiza treści wypowiedzi W. B., rozważenie wskazywanej przez niego przyczyny złożenia przez Z. T. zeznań go obciążających, tj. fakt dokonania pożyczki oraz chęć uniknięcia jej spłaty, tudzież logiczna i zgodna z doświadczeniem życiowym ich ocena, niepozostawia wątpliwości co do słuszności tego stanowiska. Faktem jest, że świadek Z. T. w rezultacie nie kwestionował tego, że w momencie gdy znajdował się w Areszcie Śledczym, mogło dojść do spotkania członków jego rodziny z oskarżonym. To jednak świadek wskazywał na odmienne motywy dążeń do tych spotkań. Ponadto jak słusznie podniósł Sąd Okręgowy, nawet przy przyjęciu, że Z. T. w

rzeczywistości pożyczyl od oskarżonego pieniądze na zakup działki, to fakt ten w żadnej mierze nie dyskredytował prawdziwości zeznań Z. T., co do udziału oskarżonego w przedmiotowym procederze.

Odnosząc się przy tym do kwestii relacji łączących oskarżonego ze świadkiem, skarżący kwestionował fakt istnienia bliskich kontaktów pomiędzy tymi osobami, co miało wskazywać na nielogiczność ustaleń Sądu meriti co do podjęcia przez oskarżonego decyzji dotyczącej nabycia od Z. T. znacznej ilości kokainy. Niemniej jednak - w ocenie Sądu - z takim stanowiskiem nie sposób się zgodzić. Prawidłowe ustalenia dokonane przez Sąd meriti wskazują, że pomiędzy W. B., a Z. T. musiały istnieć zażyłe relacje. Jak podnosił skarżący, oskarżony wielokrotnie pożyczał świadkowi znaczne sumy pieniędzy bez żadnego zabezpieczenia czy pokwitowania, co wskazuje jednoznacznie na to, że oskarżony darzył Z. T. wielkim zaufaniem. Ta właśnie okoliczność świadczy o tym, że oskarżony doskonale znał świadka i stąd też mógł posiadać informacje, co do chęci zakupu działki.

Wbrew apelującemu, kumulatywna ocena materiału dowodowego dokonana przez Sąd Okręgowy pozwoliła na ustalenie, że wersja reprezentowana przez Z. T. zasługiwała na przymiot wiarygodności. Co prawda zeznania tego świadka z uwagi na „łańcuszkowy charakter” tego procederu stanowiły jedyny, bezpośredni dowód wskazujący na winę oskarżonego. Niemniej jednak Sąd meriti dokonał analizy zeznań tego świadka z „nadmierzającą wnikliwością”, nie tracąc przy tym z pola widzenia faktu, że dzięki ujawnieniu przestępstw z udziałem oskarżonego, Z. T. uzyskał wymierną korzyść procesową.

W ocenie Sądu Apelacyjnego dowód ten, który Sąd meriti ocenił jako wiarygodny i miarodajny jest wystarczający do czynienia ustaleń faktycznych będących podstawą wyroku.

Stąd też trzeba stwierdzić, że to właśnie skarżący pomijając całe spectrum rozważań przeprowadzonych przez Sąd I instancji w części motywacyjnej, domaga się bezwarunkowego przyjęcia za prawdziwe wypowiedzi prezentowane przez oskarżonego.

W niniejszej sprawie wszystkie istotne dowody przemawiające zarówno na korzyść, jak niekorzyść oskarżonego zostały przeanalizowane w motywach zaskarżonego wyroku, a wymienione wyżej wymogi oraz wskazania zostały zachowane i dlatego podniesione w przedmiotowej apelacji tego rodzaju zarzuty należało uznać za bezzasadne.

Wiarygodności zeznań Z. T., na których Sąd I instancji oparł swoje ustalenia faktyczne, nie podważają również inne zarzuty wskazywane przez skarżącego.

W realiach niniejszej sprawy nie jest również zasadny zarzut naruszenia art. 7 kpk.

Sformułowana w tym przepisie zasada swobodnej oceny dowodów określa warunki tworzące granice kształtowania sędziowskiego przekonania, których przekroczenie czyni ocenę dowodów dowolną.

Oczywistym jest, że prawem oskarżonego pozostaje podawanie korzystnej, z punktu widzenia obrony, własnej wersji zdarzenia. Jednakże wyjaśnienia te, tak jak każdy inny dowód w sprawie podlegają swobodnej ocenie sądu orzekającego, ocenie dokonanej przy uwzględnieniu, jak już wyżej zasygnalizowano, zasad wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego.

Wbrew stanowisku skarżącego, Sąd w sposób prawidłowy i wszechstronny ocenił zarówno wyjaśnienia W. B. jak i zeznania Z. T.. Na ich podstawie doszedł do trafnych ustaleń, iż wersja reprezentowana przez oskarżonego nie może zasługiwać na uwzględnienie.

Na koniec odnosząc się do kwestii materiału dowodowego uzupełnionego na wniosek skarżącego w trybie art. 452 § 2 kpk i związanego z tym zarzutem zawartym w pkt I. 1. apelacji wskazać należy, iż dowody te w żadnej mierze nie podważają ustaleń Sądu meriti, a wręcz przeciwnie, bowiem ugruntowują przekonanie, co do prawidłowości tych ustaleń. Dołączone bowiem do akt kserokopie protokołu przesłuchań Z. T. słuchanego w charakterze podejrzanego

(w toku postępowania w sprawie VIII K 92/09 Sądu Okręgowego w Warszawie) wskazują, że podawane przez niego okoliczności, co do roli oskarżonego w omawianym procederze były spójne i konsekwentne.

Podsumowując, stwierdzić zatem należy, że w przedmiotowej sprawie brak jest podstaw do uznania, iż ustalenia faktyczne przyjęte za podstawę skazania oskarżonego za przypisane mu w pkt I a/o przestępstwo stanowią efekt dowolnej oceny dowodów.

W ocenie Sądu Apelacyjnego zaskarżony wyrok zapadł na podstawie całości zgromadzonego i ujawnionego w toku rozprawy materiału dowodowego. Z ujawnionych okoliczności Sąd Okręgowy dokonał wyboru takich, które uznał za prawdziwe i przyjął za podstawę ustaleń faktycznych. Wybór ten poprzedził wszechstronną i wnikliwą analizą wszystkich ujawnionych w toku rozprawy, a istotnych dla rozstrzygnięcia, okoliczności, uwzględniającą zasady logicznego rozumowania, wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego. Jego przebieg i wyniki jasno i kompletnie zaprezentował w części motywacyjnej orzeczenia w szczególności przekonująco wyjaśnił dlaczego oparł się na jednych dowodach, a inne odrzucił.

W świetle powyższych rozważań zarzuty zawarte w apelacji pozbawione były racji. Stanowiły jedynie polemikę z ustaleniami faktycznymi oraz oceną materiału dowodowego jakiej dokonał Sąd I instancji.

Fakt zaskarżenia wyroku w całości w zakresie czynu pkt I przypisanego oskarżonemu obligował Sąd Apelacyjny również do jego kontroli w zakresie wymierzonej oskarżonemu za ten czyn kary (art. 447§1 kpk), której wysokość nie zawiera – zdaniem Sądu Apelacyjnego – znamion rażącej niewspółmierności w kierunku nieuzasadnionej surowości.

Podzielając ustalenia Sądu Okręgowego co do właściwości i warunków osobistych oskarżonego, motywacji oraz sposobu zachowania, rodzaju i rozmiaru ujemnych następstw popełnionego przestępstwa oraz sposób życia przed jego popełnieniem, które sąd meriti szczegółowo przedstawił w pisemnych motywach swojego orzeczenia, Sąd Apelacyjny uznał, że kara 4 lat pozbawienia wolności jest karą współmierną i adekwatną do stopnia zawinienia oskarżonego oraz stopnia społecznej szkodliwości czynu.

Z tych też względów na podstawie art.437§1 kpk Sąd Apelacyjny orzekł jak w wyroku.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 626kpkzasądając od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania za instancję odwoławczą.

(...)(...)